

מ"ח 591/18 - ראובן הירש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 591/18

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: ראובן הירש

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר מתאריך 18.01.2018; תגובת
המשיבה לבקשה למשפט חוזר מתאריך 18.04.2018

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפני בקשה להורות על משפט חוזר בעניינו של המבקש לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן - החוק), אשר הורשע בביצוע עבירה של שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגה שלא באמצעות דיבורית, לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 (להלן - התקנות). בגין ביצוע העבירה, הושת על המבקש קנס בסך של 1,200 ש"ח.

2. כמפורט בכתב האישום, בתאריך 18.03.2012, בשעות הבוקר, נהג המבקש ברחוב גד בקרית ביאליק כשהוא מחזיק בטלפון נייד ומשתמש בו.

3. בית משפט השלום הנכבד (תת"ע 2326-03-13; כב' השופט ג' קרזבום) הרשיע את המבקש בעובדות כתב האישום בתאריך 28.11.2013. במסגרת הכרעת הדין, תיאר בית משפט השלום הנכבד את גרסתו רצופת הסתירות של המבקש, אשר בחקירתו הראשית הודה כי עשה שימוש במכשירו הנייד תוך כדי נסיעה איטית, ואילו בחקירתו הנגדית נסוג מעמדתו זו וטען כי לא עשה שימוש אסור במכשיר. לצד זאת, מצא בית משפט השלום הנכבד את גרסתו של עד התביעה - השוטר עורך הדו"ח שניתן למבקש - כמשכנעת ועדיפה על-פני גרסתו האמורה המבקש.

4. לאחר מתן הכרעת הדין ושמיעת הטיעונים לעונש, הטיל בית המשפט השלום הנכבד על המבקש קנס כאמור בפסקה 1 דלעיל.

5. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי בחיפה (עפ"ת 21563-01-14; כב' השופט י' ליפשיץ) נדחה בתאריך 02.03.2014. בפסק דינו, קבע בית המשפט המחוזי הנכבד כי אין בידו להתערב בממצאי העובדה אותן מצא בית משפט השלום, וכי גם בחינת טענות המבקש לגופן אינן משנות ממסקנות פסק הדין מושא הערעור.

מכאן הבקשה למשפט חוזר שלפניי.

תמצית טענות הצדדים בבקשה למשפט חוזר

6. במסגרת הבקשה שב המבקש ושוטח את גרסתו באשר לאירוע נשוא כתב האישום, ולפיו השימוש שעשה בטלפון היה תוך כדי תנועה איטית של רכבו, אשר לטענתו איננה עולה כדי עבירה של שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגה, כמפורט בתקנה 28(ב) לתקנות. לצד האמור, מעלה המבקש שוב טענות כנגד מהימנות עדות השוטר שערך את הדו"ח שניתן לו.

7. המשיבה טוענת כי אין בבקשה טעם המצדיק קיומו של משפט חוזר, שכן טענותיו של המבקש נוגעות לקביעות עובדה ומהימנות אותן קבעו הערכאות קמא - שאין להידרש להן במסגרת דיונית זו.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המשיבה לה - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. אפרט להלן את הנימוקים למסקנתי זו.

9. כידוע, משפט חוזר הינו הליך חריג ומיוחד, בגדרו מועדפת השאיפה לחקר האמת ועשיית הצדק, על-פני האינטרס הציבורי בסופיות הדין (ראו: מ"ח 7929/96 כוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529 (1999)). איזון של שני האינטרסים הנוגדים הללו, מחייב כי לא יאושר קיום משפט חוזר אלא כאשר עולה בידי המבקש להראות כי בעניינו מתקיימת אחת מהעילות המצומצמות המנויות בסעיף 31(א) לחוק.

10. מעיון בבקשה המונחת בפני עולה, כי אין בה כדי לגלות, ולו בדוחק, עילה מהסוג הנזכר לעיל. טענותיו של המבקש מכוונות כלפי ממצאי עובדה, אותן קבעו הערכאות קמא הנכבדות, ובמסגרת זו שב המבקש ומעלה את גירסתו באשר לאופן קרות האירועים שבמוקד כתב האישום - לפיה הוא עשה שימוש במכשירו הנייד בעת שנהג ברכבו, אך זאת למרחק נסיעה קצר, כשהוא מבקש לפנות את הדרך לניידת משטרה. גרסה זו, שספק רב אם יש בה כדי לסייע להגנתו של המבקש, התבררה ונדחתה לגופה הן בערכאה הדיונית, והן בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד, והיא איננה מסוג הטענות להן יידרש בית המשפט במסגרת הליך בקשה למשפט חוזר.

11. כידוע, המשפט החוזר איננו הליך דיוני המאפשר לנאשם שהורשע בדין ומתקשה להשלים עם הרשעתו לבקש לפתוח את התיק מחדש, אלא כאשר יש בידו להצביע על טעמים כבדי משקל המצדיקים התדיינות נוספת בעניינו. ברי כי מצב הדברים בתיק דנא, בה נדרש בית המשפט לטענות שנידונו בפני הערכאות הקודמות - איננו מסוג המקרים החריגים הנ"ל.

12. בנסיבות אלה, ובשים לב לעובדה שהמבקש טרם שילם את הקנס שהוטל עליו (נכון למועד הגשת עמדת המשיבה) - עליו לעשות כן מידית, בצירוף החיובים שנצברו.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ח (16.8.2018).

המשנה לנשיאה